

En kvinde i Ringkøbing - Europas lykkeligste by!

Forflyttet: Vartegnet står ved indkørslen til den lille hyggelige by i det vestligste Danmark. Det er her vi skal møde Karin Mark, som har en stor del af hendes hverdag i byen. Spørgsmålet er så om Karin er Europas lykkeligste kvinde? Det vil hun give os svaret på i dag, så læs med og mærk historien.

Vinterens morgenmørke hænger stadig tungt på himlen, og daggryet har endnu ikke meldt sin ankomst, men alligevel er arbejdsturen begyndt. Uret viser 5.30 på dagen, hvor Karin har indvilget i at blive hentet på Otiumvej i Aalborg og kørt til Ringkøbing. Dansk Told & Skat skal med på turen for at få en fornemmelse af, hvad det er for en hverdag, Karin skal agere i, efter SKAT valgte at tvangsflytte hende til Betalingscentret i Ringkøbing.

Klokken er nu 5.50 og Karin stiger ind i bilen. Superpakker er hun blevet, en lille handy kuffert og den bærbare pc, hun hilser smilende godmorgen og siger "Ja, man bliver god til kun at få det mest nødvendige med".

Af Gitte Als
gitte.als@skat.dk

Det er unødvendigt med et kort, Karin fungerer som GPS, hun kender turen udenad. Den eneste forskel er, at Dansk Told & Skat kører i dag, og kaffen er med i bilen. Normalt tager Karin bussen, for vejene er smalle og lumske i vinterhalvåret, tågen ligger ofte som en tæt bræmme over vejen og trætter øjnene på den lange køretur.

Kaffens duft indtager bilen, nødvendigt for øjenlågene er ved at glide i flere gange på den lange lange køretur vestpå. Karin fortæller stille om den dag i 2005, hvor den første tvangsrunde begynder. Hvorfor var det lige - jo, det var noget med kommunegrænser osv., så Karin stod for tur. Skatcenter Randers stod

Foto: Johnny Anton Wichmann

der pludseligt på ansættelsesbrevet. Nå ja det kunne jo være værre! Randers, der gik da tog, og en del kolleger var jo kendte - så det gik da nok.

Den barske virkelighed

Knapt har det sat sig, før næste runde kommer i marts 2006 - store prikkedag oprinder, og Karin har en fornemmelse af, at "du kommer til Ringkøbing". Karin overvejer derfor at søge til kundecentret i Hjørring, men der skal hun sidde med et headsæt og tale i telefon hele dagen. Det er det værste, hun kan beskæftige sig med, og det afholder hende fra at søge.

Håbet er der dog måske alligevel, men chokket kommer bamlende lige i ansigtet: Du skal til Ringkøbing. Du er udpeget og skal fysisk overflyttes den 1. oktober 2007. Vælger du at sige nej tak, har du opsagt din stilling og er ikke længere ansat ved SKAT.

Karin vælger at se positivt på det, hun slipper trods alt for telefonerne – troede hun. For det første, der skete, da hun kom til Ringkøbing var, at blive præsenteret for en IP telefon og et headsæt - opgaverne har lige ændret sig, du skal også passe telefon.

"Så kunne jeg jo ligeså godt have søgt Hjørring, så ville jeg jo være tilbage i Aalborg i dag."

Karen Mark på sit lille værelse i Ringkøbing. Kun blomsterne i vindueskarmen er med til at give det et lidt personligt præg.

“

Trist – og så skal jeg sidde her i stedet for at være i mit eget skønne hjem.

”

Så skal der arbejde med hjem til de dage, hvor Karin Mark sidder på skattecetret i Aalborg.

Foto: Johnny Anton Wichmann

Det sker bare ikke, hvorfor? Hvem er det, som har bestemt at der skal være et Betalingscenter i Ringkøbing - og hvem er det, som har bestemt, at armen skal vrides om på så mange medarbejdere. Det er jo ikke kun fra Aalborg - eller nej, det var jo Randers, Karin var kommet til - men også fra Bornholm, Sjælland, Fyn. Det ganske land! Al fornuft var med et blæst helt ud af SKAT - og man undres.

Koster ekstra

For Karin begyndte de barske realiteter i det mørke efterår 2007. Hver eneste uge skal hun bo to dage i Ringkøbing. Men som Karin er indrettet, vælger hun at tage sin tørn og finder et logi på første sal hos Doris Anette i Smedegade 22, som lejer værelser ud ovenpå sin frisørsalon.

Vi er endelig nået frem og Doris Anette, den sprudlende, skønne kvinde har faktisk lagt den røde løber ud, fordi vi kommer. Hendes fremtoning og varme hilsen gør, man føler sig velkommen. Håret bliver lige stilet i salonens hyggelige lokaler (der kommer jo også en fotograf forbi), mens Karin bærer bagagen op på værelset. Kaffen er klar og sat frem på det lillebitte værelse. I vinduet har hun placeret en smuk buket blomster, for Karin er noget særligt, og dette er Karins andet hjem. Der er ikke meget, en seng, reol, et lille fjernsyn - det suger i maven, tanken ledes hen på det gamle Øst-europa... ARGH!

SKAT, det her kan I ikke være bekendt. Hvor er den attraktive arbejdsplads, eller medarbejderen i centrum, glansbilledet der tegnes i succespressen?

Og jo, det koster da også 580 kr. om ugen til transport og leje af værelse. Dertil kommer jo maden, som Karin normal henter hos et lille pizzeria, som ligger tæt på. Det bliver vel omkring 2500 kr. i ekstraudgifter om måneden.

Karin sidder på sengen og spiser, mens hun ser tv - ganske ganske alene...

Osteklokken

Karin bliver ramt af situationen. Et er at agere i den selv, noget ganske andet er lukke mig - og ikke mindst alle jer - helt ind i hendes hverdag

og vide, at I nu er en del af hendes univers. Så tag godt imod den sjældne gave, I får.

En klokke - en slags osteklokke, sådan føles det i hjernen. Det er uvirkeligt, helbredet magter det ikke rigtig, blodtrykket er tårnhøjt og lægen har advaret flere gange: Karin du skal passe på dig selv - jamen hvordan? Det har ellers været godt de sidste 15 år, men nu lader det sig ikke styre mere. Tiden på værelset går meget med at tænke på det skønne liv, som det ikke længere er muligt at være en del af. Dansens glade trin, de mange skønne timer på dansegulvet med kæresten Peter, det gjorde så godt, gav så megen glæde, mange gode venner, skønne ture. Det er slut nu, kan bare ikke lade sig gøre mere - jeg skal jo være her...

Børnebørnene, jamen hvorfor kan vi ikke bare komme i dag, vi skal jo bage boller? Næ mormor skal af sted, ved I nok - uff, hvor ville jeg ønske...

Karins øjne vidner om en indre smerte, der ikke lige kan sættes ord på.

Tiden i Lundby Krat Boldklub, arbejdet i bankocentret - det var flere gange om ugen, Karin arbejdede som frivillig. Det var et dejligt arbejde og foregik i en glad social omgang med gode venner. En bevarelse af det nærmiljø Karin kommer fra - og hun vidste, at hun gjorde en forskel.

“De mangler mig nu, der er jo ikke så mange, men det må gå, som det bedst kan.”

De dejlige aftener med veninderne, en biografur, Cafe Luna - ynglingscafeen i Aalborg - hvor der af og til indtages et stille glas rødvin i hygge med kæresten Peter og de dejlige veninder. Det er fortid!

“Trist - og så skal jeg sidde her i stedet for at være i mit eget skønne hjem.”

Karins stille ord over en hverdag, der næsten er ubærlig.

De små lyspunkter

Lyspunkterne er ganske svære at finde, men de er der og hører med. Betalingscentret - jo, vi er da meget velkomne til at besøge Karins arbejdsplads. Vi fortsætter vores vej fra det lille værelse i Smedegade til Betalingscentret, hvor varmen er overvældende, da Karin træder ind ad døren. Så mange hej og knusere - hun er et

velkommet, skønt væsen i denne verden, som er ganske fremmed for "os andre". Stemningen er i top, de passer på hinanden, bekymrer sig, interesserer sig, hjælpes ad - og fælles for ganske mange af de dejlige kolleger, vi møder. De kommer alle steder fra.

Det er vigtigt for Karin, at vi ved hendes ledere og kolleger er helt okay, og hun bliver behandlet rigtig godt. De gør så meget for at få hende til at føle sig velkommen og være en del af det sociale liv, som det er lykket at skabe på stedet. Det er dog svært at deltage i "festlighederne" efter dagens dont, idet hun ofte sidder tilbage alene på grund af ganske lange dage på centret, ellers passer tiden ikke. Normalt tager Karin bussen kl. 6 om morgenen og er først i Ringkøbing kl. 10.15 - derfor skal hun arbejde til kl. 18.30 for at få tiden til at hænge sammen. Næste dag kan hun nå bussen hjem til Aalborg kl. 15, og hvis alt går vel er hun hjemme ca. 19.00. Arbejdet til de næste par dage er så med hjem i kufferten.

Aalborg!

Og hvor er det så lige Karin er de andre dage. Jo der er levnet en plads i en vilkårlig gruppe på Skattecenter Aalborg. Uden tilhørsforhold i øvrigt og en plads helt for sig selv - den fjerde nye plads indenfor et år. De er alle søde kolleger, men Karin har svært ved at rumme alle de nye mennesker og forholde sig til deres livshistorier. Det er uendelig svært at leve sig ind i fortællingerne, for næste måned sidder Karin måske et andet sted, og borte er de søde kolleger som hun lige havde lært lidt at kende.

Men endelig en dag i januar, de skønne ord, den forsinkede julegave, Karin fik besked, af sin tidligere skattedirektør Steen Hjelm, som kender og bekymrer sig om Karin, at han vil forsøge at få hende tilbage til Aalborg. Steen ved efter mange snakke, at Karins helbred og psyke lider under hendes ophold i Ringkøbing og spørger derfor, om hun er interesseret i at komme tilbage, hvis det kan lade sig gøre. OM - håbet er tændt, men tanken tør slet ikke tænkes til ende.

Der bliver talt om, hvilke arbejdsopgaver Karin eventuelt skal varetage, og inddrivelsen er det mest oplagte, idet Karins kvalifikationer

Foto: Johnny Anton Wichmann

matcher de opgaver, som er så nødlidende.

Hun er sågar til en snak med afdelingslederen i inddrivelsen, for at høre om hendes formentlig fremtidige arbejdsområde, hvor det mest oplagte bliver, at hun skal arbejde med de bunker af transporter, som har hobet sig op.

Der går et par dage, uudholdelige dage - endelig får hun en snak med John Ladefoged, skattedirektøren i Ringkøbing. Karins drøm slukkes, *Det har intet på sig*, så skulle alle de "andre" jo samme vilkår - den mulighed foreligger ikke alligevel.

Psyken kan vist ikke mere - Karins sjæl smerter - hvorfor holdt I ikke bare mund...

Et lille lys i mørket er dog tændt, hun skal kun til Ringkøbing hver anden uge nu, de ved jo godt det ikke er let.

Tror I Karin er Europas lykkeligste kvinde?

Skattedirektør Steen Hjelm, SKAT Nordjylland, har læst artiklen men har ikke ønsket at knytte yderligere kommentarer til forløbet omkring Karin.

På trods af omstændighederne er der alligevel lyspunkter i Ringkøbing. Den gode stemning på Betalingscentret er med til at få det hele til at glide. Her er Karin Mark sammen med kollegaen Anette Nygaard Sørensen.